

Αδοκίμητον.— ή Αρς τού Παρρασού με την Κάκην, Λευκήν, Ακακίαν, Πρόσνην, Έξοχην, Κόκκινη Καπελάκι και Κυκλαμιάν.— τού Περωμένου με τόν Άγγελον τής Αγάπης, Ανθόλλιον τής Έρημου, Άδραν τής Κερκύρας, Ορειον Θερινής Νυκτός και Ίδακικήν Γλυκύτητα.— τού Σηλήλιον Δοξαπατή με την Ναυτοπούλαν τής Αόδου, Οχθην τού Σηκουάνα, Οφέλιον Τρωαδίτην, Αργυρόχρον Φωγήν και Αφρικανικήν "Ηλιον.— ή Δάρις τού Ωραίου με τόν Ορειον Θερινής Νυκτός, Ένδοξον Μεσολόγγιον, Ηγεμόνα τού Φωτός, Βράχον τού Φαλήρου και Νερόφορον.— ή Εύτυχης Ονητή με τόν Διαβολογιάτρον, Νεράιδαν τών Σπετσών, Πειραιήνη Νύκτα, Παταχού Παρόντα και Ταπεινόν Γιασεμί.— ή Απόγονος τού Νέστορος με τόν Κουανομόδο, Κόρη τών Άλλεων, Τράταν τού Ένριπου, Σερπαντέν και Άγρό Περιστεράκι.— ή Ασπίς τής Αθηνάς με την Οχθην τού Σηκουάνα, Ερεβώδη Νύκτα, Οδελκόον τής Κλεοπάτρας και Θεοπροβλήτον Μυριήλ.— τού Ένδοξον Μεσολόγγιον με τόν Οφέλιον Τρωαδίτην, Τπερήσανον Ίππεία και Βεργγειον Πορθιού.— ή Πύρος Αίφελ με την Κερκυραϊκήν Νύκτα και Μή μου Άπτον.— ή Αετός τής Έρημου με την Πικραμένην Καρπούλαν, Ανθοφόρον Κάνιστρον και Νεράιδαν τών Σπετσών.— ή Νιαγάρας με τόν Απόγονον τού Νέστορος, Ζαππίδα, Έρυθρον Νέφος, Αεροναυτοπούλαν και Μεσημβριήνην Ακτιήν.— ή Ίαπόδης τού Μεσαιώνος με την Βοώπιδα "Ηραν, Αάτριδα τού Ωραίου και Ατρόμητον Έξερευνητήν.— τού Γαλανόν Κήμα με τόν Δαφροστεγή Ναύαρχον, Κεντρί, Ξανθόν Βοσκόν και Πρίγκιπα τών Αθηνών.

χορηγός και ως λέγεις ευεργέτης τών Έλληνοπαίδων, κανείς από τους ταρινούς πλουσίους δέν το εκέκτην αυτό μόνον οι μέλλοντες πλουσίαι το ανέπτονται; άς ίδωμεν !) Έλένην Β. Μαλίτα (εύχαριστώ πολύ και διά τόν νέον ξεσπάθωμα, θά γίνη ως επιθυμεί;) Γλυκύλαλον Όρον και Βοώπιδα "Ηραν (ήθελα να σημειώσω μερικά εύσημα διά τήν χαριτωμένην αυτήν επistolήν, άλλ' είς ποίον από τους δύο, ή μάλλον και τους τρεις;) Άδραν τής Κερκύρας (ή Τσιγγαρέλλα μου γράφει διε έστειλε τόν δελτάριόν σου εις τόν Λόρην Μαργαρίτην, ο οποίος εύρίσκει εις τόν Μόναχον.) Ίδακικήν Γλυκύτητα (μα δέν ειξέρεις ότι ούτε τή δέκατον τών πληροφοριών δημοσιεύει, έλλειπει χώρα;) Οδελκόον τής Κλεοπάτρας, Πόθος Βίμαι ([ΕΕ] εύχαριστώ πολύ διά τόν ξεσπάθωμα; ο Άνακίας έγέλασε πολύ με τήν συνταγήν σου, και διά τήν εδημοσίευσιν, αν δέν είχαν δημοσιεύσει άλλην όμοίαν σχεδόν τού Πρίγκιπος τών Αθηνών.) Οφέλιον Τρωαδίτην, Έξόριστον Έλληνα, Μαύρον Ίαπότην (πού του άρειει τόνον τόν Ναυτοπούλο διότι τού άρειει και ή θάλασσα) Έσμεράλδαν (εύχαριστώ πολύ τώρα ή μπαιμπέκα τού κ. Φαίδωνος είνε έντελώς καλά, αν και αδύνατη άκόμη, άλλα γρήγορα θά δυναμώση) ή πληροφορία σου περιττή, διότι είδες ότι ή Ζουλέικα άνεφάνη.) Δεκαετημένη Πελερίαν κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 20 Μαρτίου, θάπαντήσω εις τόν προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται μέχρι τής 5 Μαΐου.

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέν να γράφωσι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται έν τή Γραφήν μας εις φακέλους, ών έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμείται φρ. 1.

162. Λεξιγράφος.
Στήν άρχήν και εις τόν τέλος χρώματος εκ τών κοινών
Ταυτό γράμμα αν προσθέσῃ,
Παρειθύς θάποτελέσῃ
Γνωστήν χώραν και μεγάλην, εκ τών άφρικανικών.
Έστία ή υπό τού Τριτοπέλιου.

163. Συλλαβογράφος.
Έν άρθρον, φθόγγον μουσικής και μέλο; αν ένώσῃς.
Μιάς βασιλείας τόνονα
Άρχαίος θά δηλώσῃς.
Έστία ή υπό τού Ασπρο Ποντικίου.

164. Στοιχειογράφος.
Έν τών πτηνών εις παλαιόν Θεόν θά μεταβήλῃς, Έκεί πού έχει τώρα Τ, αν Ρ τυχαίως βήλῃς.
Έστία ή υπό τού Ζίφου ή Έλλιάς.

165. Πυραμίς.
+ Οι σταυροί αποτελοῦν Κράτος.
* + * = Θεός άρχαίος.
* * + * * = Αριθμητικόν άφηρημένον.
* * * + * * * = Άρχαίος στρατηγός.
* * * * + * * * * = Επιδρανή Λακεδαιμόνιος.
Έστία ή υπό Γεωργίου Π. Αιλιδίου.

166. Κρυπτογραφικόν.
1232456789 = Ναύαρχος.
24359 = Λόγος κακός.
359 = Μέλος.
42396 = Δέρμα.
5359 = Φαινόμενον.
6256 = Άνεμος.
7329 = Δένδρον.
896569 = Προφήτης.
9548356 = Χώρα τής Ασίας.
Έστία ή υπό τού Αλέξ. τής Ανατολής.

167. Επιγραφή.
Ζητείται ή άνάγνωσις τής επιγραφής ταύτης:
ΤΙ ΕΝΑΘ
ΟΑΝΜΕΦ
ΧΣΘΑΡΥ
ΕΤΙΑΚΟ
ΡΟΚΑΗΠ
ΙΣΟΥΜΟ
Έστία ή υπό τής Αφρας τού Ηλίου.
168—173. Μαγικός φθόγγος μετ' άκροστιχίδος.
Τή ανταλλαγή ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός και τού αυτού φθόγγου εκκλησιαστικής μουσικής, σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις, ών τάχρικά ναποτελούν μυστικόν βασιλεία.
πυρός, Ίέρων, Λοκρίς, άνισος, δάκας, ήθος.
Έστία ή υπό τού Λαίμαγου Ποντικίου.
174. Διπλή Μεσοστιχίς.
Τά δύο μεσαία γράμματα έκάστης τών ζητούμενων λέξεων κατά σειράν άποτελοῦν: τά πρώτα, άρχαίαν πόλιν, τά δεύτερα ποταμόν:
1, Έρπετόν. 2, Μέγας γλύπτης. 3, Έπίρημα. 4, Έπιθέτον. 5, Νήσος τού Αιγαίου. 6, Άρχαίος βασιλεύς.
Έστία ή υπό Έλένης Ν. Τριποκλή.
175. Φωνηεντόλιπον.
στργ - μν - τ - πρντ - ζι - δ - τ - βλτ.
Έστία ή υπό τού Καροδογγωιστου.

176. Γρίφος.
Λά Δικαίου
Λεία Κακού
Δικαίω Σιάμ
Τέ Ήδη.
Έστία ή υπό τής Βοσκοπούλας τής Λόρης.

177. Λύσεις.
34. Συρία (σύ, ροιά.) — 35. Παλάμη (πά, λά, μί.) — 36. Αντιόχη — Αντιόκη.
37. ΙΗΘΟΣ 38. ΑΡΑΒΙΑ
ΠΟΥΣ ΡΙ ΜΙ
ΗΥΡ ΑΓΓΙΑ Α
ΟΣ Κ Ι Ρ Κ
Σ Α Ν Χ Ο
39. Το εϋ ποι-
είν τού πάσχειν
τιμώτερον.
ΑΡΚΤΟΣ
(Η επιγραφή χωρίζεται καθέτως εις τρεις διπλάς στήλας, έκάστη τών οποίων άποτελείται από πέντε ζεύγη γραμμάτων. Η άνάγνωσις κατά στήλας, άρχεται από τού πρώτου γράμματος τού πρώτου ζεύγους, προχωρεί κατεχομένη εις τόν δεύτερον γράμμα τού δεύτερου ζεύγους, έπειτα εις τόν πρώτον τού τρίτου, και ούτως έναλλάξ έως κάτω, όπότεν πάλιν άνέρχεται κατά τόν ίδιον τρόπον.) — 40. Κατά — τά = κα + Άνα — αν = ra + Μίδας — μί = δας = ΚΑΝΑΔΑΣ — 41-45. Τή ανταλλαγή δι' τού Χ: έγω, άχή, άρεως, σήμα, σχεδόν. — 46. ΚΟΝΟΣ ΑΓΑΥΗ (ΚΑΟΣ, Κόρυθα, ΝΑυσικά, ΟΥς, ΣΗς.) — 47. Μέγα τόν έν συμφοράς φράσειν ά δει. — 48. Μισεί άδικίαν ο Κύριος. (μύς, ία, δική, άνω κύριος.)

178. Λύσεις.
34. Συρία (σύ, ροιά.) — 35. Παλάμη (πά, λά, μί.) — 36. Αντιόχη — Αντιόκη.
37. ΙΗΘΟΣ 38. ΑΡΑΒΙΑ
ΠΟΥΣ ΡΙ ΜΙ
ΗΥΡ ΑΓΓΙΑ Α
ΟΣ Κ Ι Ρ Κ
Σ Α Ν Χ Ο
39. Το εϋ ποι-
είν τού πάσχειν
τιμώτερον.
ΑΡΚΤΟΣ
(Η επιγραφή χωρίζεται καθέτως εις τρεις διπλάς στήλας, έκάστη τών οποίων άποτελείται από πέντε ζεύγη γραμμάτων. Η άνάγνωσις κατά στήλας, άρχεται από τού πρώτου γράμματος τού πρώτου ζεύγους, προχωρεί κατεχομένη εις τόν δεύτερον γράμμα τού δεύτερου ζεύγους, έπειτα εις τόν πρώτον τού τρίτου, και ούτως έναλλάξ έως κάτω, όπότεν πάλιν άνέρχεται κατά τόν ίδιον τρόπον.) — 40. Κατά — τά = κα + Άνα — αν = ra + Μίδας — μί = δας = ΚΑΝΑΔΑΣ — 41-45. Τή ανταλλαγή δι' τού Χ: έγω, άχή, άρεως, σήμα, σχεδόν. — 46. ΚΟΝΟΣ ΑΓΑΥΗ (ΚΑΟΣ, Κόρυθα, ΝΑυσικά, ΟΥς, ΣΗς.) — 47. Μέγα τόν έν συμφοράς φράσειν ά δει. — 48. Μισεί άδικίαν ο Κύριος. (μύς, ία, δική, άνω κύριος.)

ΛΥΣΕΙΣ

162. Λεξιγράφος.
Στήν άρχήν και εις τόν τέλος χρώματος εκ τών κοινών
Ταυτό γράμμα αν προσθέσῃ,
Παρειθύς θάποτελέσῃ
Γνωστήν χώραν και μεγάλην, εκ τών άφρικανικών.
Έστία ή υπό τού Τριτοπέλιου.
163. Συλλαβογράφος.
Έν άρθρον, φθόγγον μουσικής και μέλο; αν ένώσῃς.
Μιάς βασιλείας τόνονα
Άρχαίος θά δηλώσῃς.
Έστία ή υπό τού Ασπρο Ποντικίου.
164. Στοιχειογράφος.
Έν τών πτηνών εις παλαιόν Θεόν θά μεταβήλῃς, Έκεί πού έχει τώρα Τ, αν Ρ τυχαίως βήλῃς.
Έστία ή υπό τού Ζίφου ή Έλλιάς.
165. Πυραμίς.
+ Οι σταυροί αποτελοῦν Κράτος.
* + * = Θεός άρχαίος.
* * + * * = Αριθμητικόν άφηρημένον.
* * * + * * * = Άρχαίος στρατηγός.
* * * * + * * * * = Επιδρανή Λακεδαιμόνιος.
Έστία ή υπό Γεωργίου Π. Αιλιδίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παύ τήν ανταλλαγήν εικονογραφημένων δελταρίων και εύχαριστώ τους φίλους.— Κωνσταντίνος Χατζή Βασιλείου, Κέρκυρα. Γ—10)
Αναλλάσσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια. Απάντησις άσφαλής. Stavros L. Pissaridis, Alexandrie (Egypte) (Γ—1)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τόν κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμών ύπηρεσίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Πατησίων, αριθ 11 Β, παρά τή Χρυσεία

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Έν Αθήναις, 5 'Απριλίου 1903

Έτος 23^{ον} — Αριθ. 14

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
Ο Άνδρικός γρωρίζεται μ' ένα επιβάτην.
Η δάβασος τού Ισημερινού.— Ο Μπάμπια Τροπικός και ή άκόλουθία του.— Τό βάπτισμα τού κυρ Άνδρικού.

Τήν στιγμήν πού έχωρίζετο τόν υιόν της, ή Μαριάννα τόν έβαλε να της υποσχεθή, ότι θά έμμελετούσε και τά μαθήματά του, — προπάντων τήν αριθμητικήν. — κάθε φορά πού θά εύρισκε καιρόν. Ο Τζανής τής έδωκε τόν λόγον του, ότι θά τον έσκουτούσε και αυτός. Άλλα πρέπει να ειπωμεν εδώ, ότι άνέκαθεν ο Άνδρικός είχε μεγάλην κλίσην εις τήν Αριθμητικήν.
Μίαν ήμέραν, ενώ έκάθητο παράμερα κ' έκαμνε μίαν δύσκολην διαίρεσιν, έσήκωσε τόν κεφάλι και είδεν ότι ένας επιβάτης τόν εκύτταζε πού ειργάζετο. Ο Άνδρικός έγνωρίζεν εξ όψεως τόν κύριον Βιλλιέρ, τόν άνωτερον ύπάλληλον τής Έταιρίας. (Επιθεωρητήν.) ή όποια τού είχαν αναθέσει τήν σπουδαίαν εκείνην άποστολήν και τού είχε δώσῃ δι' αυτό τόν Ζ ή ν - Μ π ά ρ τ.
Ο κ. Βιλλιέρ ήτο καμιά σαρανταριά χρόνων άνθρωπος. Κοντός, μελαχροινός και από τώρα σχεδόν φαλακρός, είχε φυσιογνωμίαν κάπως μελαγχολικήν, ή όποια όμως έφάνερον μεγάλην εύφυσίαν και δραστηριότητα.

— Τι κάνεις εκεί, παιδί μου; ήρώτησε.
— Μιά διαίρεσι, κύριε.
— Για να ιδώ.
Κόκκινος έως ταυτιά, ο Άνδρικός τού έδειξε τόν τετραδίον του.
— Κ' έχεις τόν θάρρος να μελετάς έτσι, χωρίς δάσκαλο;
— Τό υποσχεθήκα 'στη μη-

τέρα μου, κύριε, εψιθύρισιν ο Άνδρικός.
— Πολύ καλά, φίλε μου, πολύ καλά. Και σου άρειει τόν διάβασμα;
— Άλλη φορά δέν μου άρεισε; τώρα όμως μου φαίνεται ότι θά μεράσει.
— Δέν έχω, δυστυχώς, παρά βιβλία πολύ σοβαρά για σένα, υπέλαβεν ο κύριος Βιλλιέρ, αφού έμεινεν ολίγας στιγμάς σιωπηλός. Αδιάφορον, έλα στήν καμπίνα μου, όταν δέν θά έχῃς ύπηρεσίαν, και κάτι θά βροῦμε.
Με δλην τήν καλωσύνην πού του είχε δείξῃ ο κ. Βιλλιέρ, ο Άνδρικός δέν έτολμούσε να υπάγῃ, να τον εύρη. Α-

παγορεύεται εις τους ναύτας να πηγαίνουν εις τήν πρύμνην, εκτός μόνον όταν τους καλή ή ανάγκη τής ύπηρεσίας, και τόν παιδίον εφοβείτο να παραβή τόν κανονισμόν.
Με κίνδυνον να τιμωρηθή, ο Τζανής έπήρε τόν ναυτοπούλο, από τόν χέρι και τόν έπήγεν εις τήν καμπίνα τού κ. Βιλλιέρ. Έκέρδισεν από εκεί ένα ποτήρι ροῦμι και ένα σιγάρο, και άπεσύρθη, άφίσας τόν Άνδρικόν να συνομιλή με τόν κύριον Επιθεωρητήν, τόν όποιον ή νόστιμη παιδική φλυαρία τού μούτσου διεσκέδαζε πολύ. Άνέκαθεν ο Άνδρικός ήτο καλός και πρόθυμος, άλλ' ή όκνηρία τόν έμπόδιζε κάποτε να δείχῃ τήν δραστηριότητα και είχε χάσει τόν κοιμισμένον του ύπνος, άρχισε να φαίνεται, ότι ήτο πραγματικός: καλό παιδί, έξυπνον, τίμιον και με τήν καρδιά 'στα χείλη.

Η ειλικρίνεια του και ή σεμνότης του έκαμαν τήν καλλίτερον έντύπωσιν εις τόν κ. Βιλλιέρ. Όμίλησε περί τού Άνδρικού εις τόν πλοίαρχον, και τον εύρε σύμφωνον εις τήν καλήν ιδεάν, πού είχε σχηματίσει περί τού φίλου μας.
Προσκαλούμενος συχνά από τόν Επιθεωρητήν, ο Άνδρικός ανέλαβε να κάμνη μερικά μικροσυγυρίσματα εις τήν καμπίνα του. Η προθυμία του εις τήν άρχήν τόν έκαμνεν άδέλιον, άλλα, όλίγον κατ' όλίγον, με τήν συήθειαν, άρχισε να εργάζεται καλά και να γίνεται πραγματικός ώφέλιμος εις τόν προσάτην του, ο οποίος ένδιεφέρτετο δι' αυτόν όλόνεν περισσότερο. "Αμα είδε τήν κλίσην του

εις τα μαθηματικά, ο κ. Βιλλιέρ του έκαμε μερικά μαθήματα. Καί ο Ανδρικός προώδεσε πολύ γρήγορα. Τα έννοουσαν όλα και δέν εξεχνούσαν αυριον εκείνο που έμάνθανε σήμεραν. "Επειτα, η αγαπη και η εύγνωμοσύνη που ήσθάνετο δια τον κ. Βιλλιέρ, έμεγάλωνεν ακόμη περισσότερο την έπιμέλειάν του και τον ζήλόν του. "Αλλά και ο "Επιθεωρητής τον είχε συμπαθήσει πολύ.

"Εντούτοις ο Ζά ν-Μ π ά ρ τ έπλησίαζε τον "Ισημερινόν, την φανταστικήν εκείνην γραμμήν, η οποία χωρίζει την υδρόγειον σφαίραν εις δύο ίσα μέρη. Και υπάρχει συνήθεια, εις τα πλοία, να έορτάζουν την διάβασιν της γραμμής αυτής, με μίαν τελετήν, η οποία ονομάζεται Βάπτισμα του Μπάρμπα-Τροπικού.

Ο πλοίαρχος, αν και πολύ αστήρως όσον δια την εργασίαν και την πειθαρχίαν, είχαν όμως την καλήν διάθεσιν να έπιτρέψη εις το πλήρωμα του κάθε διασκεδάσιν που δέν έβλαπτε την τάξιν και την ακρίβειαν της υπηρεσίας. "Εδωκε λοιπόν την άδειαν εις τους ναύτας του, να έορτάσουν το Βάπτισμα του Μπάρμπα-Τροπικού.

Εις την πρόμνην ειργάζοντο δραστηρίως δια να προετοιμάσουν τα της εορτής. "Οταν ήλθεν η μεγάλη ημέρα, βροχή κουκίαν και φασολίαν, από τα ύψη των καταρτιών, ανήγγειλαν ότι κάτι σπουδαίον προητοιμάζετο εις τας ουρανίους χώρας.

Μετ' ολίγον έπαρουσιάσθη ένας άγγελιαφόρος, στολισμένος με πλήθος κορδέλες, με κηρωτόν καπέλο και με ψηλές μπότες, απ' εκείνες που φοροϋν οι φαραδες της Νέας Γης. Εις τες μπότες αυτές ήσαν στερεωμένα κάτι πελώρια σπηρούνια, οι τροχίσκοι των οποίων είχαν διάμετρον τουλάχιστον έπτά εκατοστών του μέτρου! "Επλησίασε τον πλοίαρχον, ο οποίος έπεριπάτει, με τας χείρας εις την ράχην, επί της γεφύρας, και του έκαμε μίαν μικράν προσφώνησιν.

Ο σκοπός της προσφωνήσεως ήτο να του αναγγείλη την έπισκεψιν του Μπάρμπα-Τροπικού, του Κυριάρχου των χωρών, τας οποίας διέσχισε τώρα ο Ζά ν-Μ π ά ρ τ.

— Πολύ καλά, απεκρίθη ο πλοίαρχος. ήμπορείς να είπης εις την Μεγαλειότητά του, ότι θα τον δεχθώμεν με όλας τας τιμάς που του πρέπει.

— Και την γυναϊκά του;

— Μάλιστα, και την γυναϊκά του. Ο άγγελιαφόρος υπεκλήθη, έγύρισε το μακρόν μπαστούνι που έκαβαλίκευε γι' αλογον, κ' έτραβήξε προς την πρόμνην. "Αλλά καθώς κατέβαινε από την γέφυραν, έμπέρεψε το ένα του σπηρούνι με το άλλο κ' έκαμε μίαν καλήν κο υ τ ρ ο υ β ά λ α ν.

"Εβαλαν τα γέλια... Ο άγγελια-

φόρος εσηκώθη, εκτύπησε δυνατά το ξύλινον άλγόν του, — που τον έρριψε τάχα με μίαν κλωτσιάν, — κ' έτρεξε νάνταμώσω τον κύριόν του.

Εις το άναμεταξύ αυτό, οι επιβάται και οι αξιωματικοί έμαξεύθησαν, δια να δεχθούν την έπίσκεψιν του Μπάρμπα-Τροπικού. Ο πλοίαρχος έστέκετο όλίγα βήματα εμπρός.

Θόρυβος διαβολικός, σωστόν ξεκούφισμα, από ένα κλαρίνον, ένα βιολί, ένα φλάουτο, δύο καπάκια τεντζερεδων και ένα βαρελάκι άδειον, που το εκτυπούσαν ως γρανκάσαν, άνοιξε την πομπήν.

Δύο ναύται, με μακρὰ γένεια από στουπί, με μυτερά καπέλα χάρτινα και με ρωμαϊκούς μανδύας, — δια τους οποίους έχρησιμοποιήθησαν δύο κουβέρται, — παρουσιάσθησαν πρώτοι, κρατούντες από ένα πέλεκυν.

Δύο μικροί άγγελοι, σκεπασμένοι με πετερά, — κολλημένα εις το σώμα των με πίσσαν, — έχρησίμευαν ως ακόλουθοι του Βασιλέως. Οι δύο αυτοί άγγελοι ήσαν οι δύο μούστοι Βερνάρδους και Κυριάκος. Ο Ανδρικός, ο οποίος έμελλε να λάβη το βάπτισμα, δέν αποτελούσε μέρος της ακολουθίας.

"Επιτέλους έπαρουσιάσθη ο Μπάρμπα-Τροπικός, τον οποίον έκαμνεν ο Λαζαρος Φλατάκ. Πελωρία γενειάς, κατασκευασμένη από ροκανίδια και ταιριαστή με την μακράν του κόμην, έφθάνεν εις τα γόνατά του. "Εφορούσε θώρακα από χρυσόχαρτον, και μανδύαν βασιλικόν, ο οποίος ήτο πρό ολίγου και έμελλε να ξαναγίνη τραπεζομάνδυλον από κόκκινον ύφασμα με κρόσια μπότες της Νέας Γης, τρεις μικρές καταράδες, αντί ωρολογίου και παρασήμων, συνεπλήρουν την ένδυμασίαν του.

Η τρυφερά του σύζυγος τον συνώδευεν. Ο δοκιμος, ο οποίος την έκαμνεν, ήτο πολύ νέος και πολύ ευμορφος, είχε πασαλείψη το πρόσωπόν του με άλευρι, κ' έπερνε ύφρος σεμνόν και δειλόν, ταιριαστόν με τον ρόλον που έπαιζεν. Ως σύνολον, η τ' ο υ α λ έ τ τ α του δέν ήτο και τόσο άμεμπτος. Το φουστάνι του μόλις έφθάνεν εις τα γόνατα, και τα χονδρά του υποδήματα δέν έσυμφωνούσαν διόλου με τες μεταξωτές κάλτσες, που είχαν κατασκευασθή εκ του προχείρου μ' ένα καλήν άσπρο φουλάρι. "Απερίγραπτον το κακελινόν του!

Τί ξηρά άνθη, τί δαντέλες χάρτινες, τί κρόσια από στουπί, τί πετερά χήνας και πετεινού, τί και τί δέν είχε! "Δι αυτό ήτο και ύψηλόν ως κοφίνι. Η Αυτής Μεγαλειότης έχρατούσαν εις την άγκαλιάν της μίαν κουκλαν, κατασκευασμένην από σακκί παραγεμισμένον με ροκανίδια, και της έκαμνεν ένα σωρό χάδια.

"Οπισθεν του βασιλικού ζεύγους, έχοροπηδούσαν οι πλέον παράδοχοι, οι πλέον αλλόκοτοι αυλικοί, που είμπορείτε να φαντασθήτε. Και τί φωνές, τί καμώματα, τί γέλια!

Οι ναύται σπανίως διασκεδάζουν και σπανίως γελοϋν, αλλά όταν βαλθούν, το κάμνου με την καρδιά των.

"Οταν έφθασεν εμπροσθεν του πλοίαρχου, ο Μπάρμπα-Τροπικός εσήκωσε το σκήπτρόν του.

— Σιωπή! είπε.

— Σιωπή! επανέλαβον οι αυλικοί. "Εγινεν άμέσως άκρα σιωπή. Ο Μπάρμπα-Τροπικός άπήγγειλεν εκτεταμένον λόγον, ο δε πλοίαρχος άνταπήνησε με λίγα λόγια και του έδωσε την άδειαν να βαπτίση τους νεοφερμένους.

Η βασιλική συνοδεία έκαμε μεταβολήν και άπεσύρθη, ενώ από πάνω τα φασόλια έπιπταν βροχηδόν.

"Ενα μεγάλο μαστέλλο, γεμάτο θάλασσαν, έποποθετήθη εις την πρώραν, κ' έσκεπάσθη με μίαν σανίδα. Δεξιά και άριστερά έστέκοντο οι θεράποντες και οι δορυφόροι της Αυτού Μεγαλειότητος.

Οι νέοι επιβάται ώδηγήθησαν ενώπιον του Μπάρμπα-Τροπικού. Και αναλόγως της χρηματικής προσφοράς καθενός, άλλους τους έράντιζαν με κολώνιαν, και άλλους τους έδρεχαν με θάλασσαν.

Ο Ανδρικός, θαλασσινός πλέον εξ επαγγέλματος, που έπερνούσε τον "Ισημερινόν δια πρώτην φοράν, ώφειλε να ύποστή το βάπτισμα πλήρες και τέλειον...

"Επειδή ο Τζανής ήξευρεν ότι δέν εσήκωνε χωρατά, του έσύστησε να μη θυμώση, ότι και αν του έκαμναν.

Ο Ανδρικός, θέλωντας και μή, το ύπεσκέθη. Και οι δύο δορυφόροι, όταν ήλθεν η σειρά του, τον ώδήγησαν εις τους πόδας της Αυτού Μεγαλειότητος.

— Πώς ονομάζεσαι; ήρώτησεν ο Μπάρμπα-Τροπικός.

— Ανδρίας Μοράνδος.

— Είσαι υίος καλού ναύτου, που πολλές φορές τον είδαμεν εις τς βασιλείον μας. Κάθησε εκεί.

"Εκάθισαν τον Ανδρικών, σαστισμένον κάπως, επάνω εις την σανίδα, που έσκεπάζε το μαστέλλο. Ο Μπάρμπα-Τροπικός είπεν όλίγα λόγια περι των καθηκόντων του καλού μούτσου, και ο Ανδρικός ήρχισε ναπαγγέλλη τον όρκον που του υπαγόρευεν ένας ναύτης, μετμηφισμένος εις άγριον. "Εξάφνα... η σανίδα έτραβήθη με όρμην... και ο Ανδρικός έπεσεν εις το μαστέλλο... όχι με το κεφάλι... απεναντίας! Συγχρόνως, ένας κάδος κρεμασμένος από πάνω του, άναποδογυρίσθη και συνεπλήρωσε το λούσιμον.

— Μάνα! έφώναξεν ο κακόμοιρος, νομίζων ότι θα πνιγθή.

"Επιτέλους εβγήκην από το μαστέλλο, εις κατάστασιν που είμπορείτε να την φαντασθήτε, κ' έτρεξε να κρυφθώ δια να μήν ακούη τα γέλια... Ο Βερνάρδος έκαμε να τον έμποδίση, αλλά την έπαθε. Πιστός εις την ύπόσχεσιν του, ο Ανδρικός δέν εθύμωσε, δέν του έδωσε ούτε μίαν γροθιάν, απεναντίας τον άγκάλιασε και τον έσφιξε τόσο δυνατά, ώστε ο δυστυχής άγγελος εύρεθή βρεγμένος όσον και ο Ανδρικός.

Με το έπεισόδιον αυτό έγέλασαν όλοι, και απ' όλους περισσότερο ο ήρωας μας.

Ενώ οι ναύται εκυνηγούντο με τους κουβάδες εις επάνω στα κατάρτια, και μετεχειρίζοντο ακόμη και τας άντλιάς του πλοίου δια να βρέχη ο ένας τον άλλον, ο πλοίαρχος εξέηταξε τον έρριζοντα, με βλέμμα προσεκτικόν. Σημεία, που δέν θα τα έπρόσεχεν άλλος, ολιγώτερον έμπειρος ναυτικός, τον έκαμαν να φοβηθή εξαρκήν θύελλαν, όπως συμβαίνει συχνά εις εκείνα τα μέρη.

Αμέσως έπήρε την άπόρσιν του. "Εδωσε μερικάς διαταγάς. Ο Μπάρμπα-Τροπικός, η οικογένειά του και οι αυλικοί του, όλοι έντός πέντε λεπτιών ήσαν έτοιμοι δια την μα ν ο υ β ρ α ν.

Οι ναύται εξαμασκαρεύθησαν ως που να πής κίμνιμόνον οι κακόμοιροι οι άγγελοι, που δέν ήμπορούσαν να ξεκολλήσουν τα πετερά των και την πίσσαν, παρ' αν έτρίβοντο πολλήν ώρην με λάδι, με ξύγγι ή με βούτυρον, ήναγκάσθησαν να εργασθούν όλην την ημέραν με την άγγελικήν των στολήν!

[Επεται συνέχεια]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΣ

[Κατά το γαλλικόν του Alfred de Bréhat]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 79ος

Σύνθεσις διηγήματος επί τη βάσει της εν σελίδι 109 δημοσιευμένης εικόνας

Συμφώνως προς τα δημοσιευθέντα εις το 11ον φυλλάδιον, προκηρύσσω σύμμερον και δεύτερον Διαγωνισμόν Διηγήματος, επί τη βάσει μι α ς μ ο ν ο ν ε ι κ ο ν ο ς. Είνε η «Ψυχομάνα», το θαυμάσιον έργον του Νικολάου Γύζη, του μεγίστου των Έλλήνων ζωγράφων. Το μαυρορορεμένον εκείνο κοριτσάκι, που βλέπετε εις την άκρην, πρό ολίγου έχασε την μητέρά του, και τώρα έφερε το αδελφάκι του εις την καλήν γειτόνισάν, δια να το βυάξη. Αυτό είναι το θέμα της εικόνας. Πρόκειται λοιπόν να γραφή εν διηγήμα, του οποίου η κυριώτερα σκηνή θάναποκρίνεται τελείως με την εικόνα, ώστε να το συνδεύση.

Οι όροι του Διαγωνισμού τούτου εί-

νε οι ίδιοι με τους δημοσιευθέντας ήδη εις την προκήρυξιν του 78ου Διαγωνισμού, τους οποίους βλέπετε εις το ρηθέν φυλλάδιον 11, σελίς 86.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

"Αγαπητοίμου ΠΙΣΤΡΕΦΑ από μικρόν περίπατον άνα την πόλιν. "Ακόμη διατηρούνται έδω κ' εκεί τα ίχνη της παρελθούσης εορτής. "Οταν θα με άναγινώσκετε δέν θα ύπάρχη ίσως τίποτε, αλλά σήμερον που σας γράφω, κυματίζουν ακόμη μερικάς σημαίαι, λησμονηθείσαι, και οι άνδριάντες των ένδόξων ήρώων φέρουν ακόμη τας μυρσίνας, με τας οποίας τους έστεψαν. Και εις τα όμά μου είναι ακόμη έναυλα τα θούρια των μουσικών, και ταξμαχα των παιδιών, και οι λόγοι των ρητέρων της 25 Μαρτίου.

Φέτος, της λαμπρότης της εθνικής εορτής, εις τας "Αθήνας, ήτο κάπως ολιγωτέρα, εξ αίτίας της βροχής. "Αλλά μόνον εξ αίτίας της βροχής. Ο ένθουσιασμός ήτο ο ίδιος, διότι αυτός δέν βρέχεται όπως τα ένδύματχ, ούτε φοβείται κρυολόγημα, όπως τα σώματα... Και αν μερικοί δέν έλαβαν μέρος εις την παράταξιν, και αν άλλοι δέν εξέηλθαν καν να την ιδούν, όλοι όμως εώρτασαν με τον ώραιον έορτασμόν της ψυχής, και ανεπόλησαν όσας ιεράς αναμνήτεις προκαλεί εις πάντα "Ελληνα και χριστιανόν η ήμέρα εκείνη, και συνησθάνθησαν το διπλοϋν της μεγαλείου, το θρησκευτικόν και το πατριωτικόν.

Κ' έντούτοις, — θα το πιστεύετε; — εύρέθησαν στόματχ, τα όποια είπαν ότι η "Εθνική "Εορτή μας έχασε πλέον το γόνιτρόν της και την σημασίαν της, διότι είμεθα ανάξιοι να την έορτάζωμεν! "Ανάξιοι; Και διατι τάχα; Διότι είμεθα μικροί; διότι είμεθα άνίσχυροι;... Σίξ βεβζιώ ότι δέν το έννοώ καθόλου! Το να μου λέγουν ότι είμεθα ανάξιοι να τιμήσωμεν τους ήρωάς μας, διότι δέν άνεδείχθημεν ήρωες και ήμείς, είναι το

ίδιον ως να μου έλεγαν ότι δέν είμπορούμεν να τιμήσωμεν ένα μεγαλοφυά άνδρα, διότι δέν είμεθα μεγαλοφυείς, ή ότι δέν είμεθα ικανοί να λατρεύσωμεν τον Θεόν, διότι δέν είμεθα και ήμείς Θεοί!... Έννοείτε σεις αυτήν την λογικήν; "Αλλ' ακούσατε και κάτι άλλο:

"Ανεγίνωσκα εις μίαν εφημερίδα, την σ υ ν έ ν τ ε υ ξ ι ν, την όποιαν έλαβεν ο δημοσιογράφος μ' ένα μικρόν μαθητήν, εκ των παρατεταγμένων εις την τελετήν της "Εθνικής "Εορτής. Ο δημοσιογράφος τον ήρώτησε, λέγει, διατι «γίνονται όλα αυτά» και ο μικρός απήντησε, διότι την 25 Μαρτίου 1821 εσηκώθησαν οι "Ελληνες...

— Και πόσα χρόνια είναι από τότε; ήρώτησεν ο δημοσιογράφος.

Ο μικρός έσυλλογίσθη, έκαμνεν ένα χαρτάκι μίαν άφαίρεσιν, και απήντησεν:

— "Ογδόγτα δύο χρόνια... όσω χρονών είναι και ο παππούς!

"Επειτα ο δημοσιογράφος ήρώτησε διατι εσηκώθησαν οι "Ελληνες, και λέγει, ότι ο μικρός μαθητής τον εκύτταξε με μεγάλην άπορίαν και δέν ήυρε τίποτε ναπαντήση. Δέν ήξευρε διατι εσηκώθησαν οι "Ελληνες την 25 Μαρτίου 1821!

Το πιστεύετε; "Εγώ, να σας είπω την αλήθειαν, δέν το πιστεύω. Θα είναι πλάσμα της φαντασίας του δημοσιογράφου, ο οποίος ήθελε να στηριχθή εις αυτό, δια να μάς είπη ότι οι μαθηταί πηγαίνουν τάχα εις την παράταξιν, χωρίς να έχουν ιδέαν περι της σημασίας της εορτής, και δια να συστήση εις τους διδασκάλους να τους τα εξηγούν καλλίτερα. Σύστασις περιττή! "Αδύνατον να ύπάρχη διδάσκαλος, ο οποίος να μη διηγήθη εις τους μαθητάς του την λαμπρότεραν σελίδα της ιστορίας μας, και αδύνατον να ύπάρχη μαθητής, και ο άμελέστερος και ο κουτότερος, ο οποίος να μην ένόησε και να μην ήσθάνθη το μάθημα τούτο! "Οχι, δέν ύπάρχη "Ελληνα, από του μεγαλύτερου μέχρι του μικρότερου, ο οποίος ναγνοή την σημασίαν της "Εθνικής "Εορτής. Διαφορετικά θα ήμεθα πραγματικώς ανάξιοι να την έορτάζωμεν, όπως είπαν μερικοί παραδοξολόγοι, άπαισιόδοχοι και υπερβολικοί.

Σεις μή τρους ακούτε! Είμεθα και παραείμεθα ξέιοι να έορτάζωμεν την 25 Μαρτίου. Είμεθα όσον και κάθε άλλος λαός, έορτάζων την "Εθνικήν "Εορτήν του. Με την διαφοράν μόνον, ότι η "Εθνική "Εορτή ήμων των "Ελλήνων είναι λαμπρότερα, ευγενεστερα από κάθε άλλην, και αξία να την έορτάζουν μαζί μας και άλλοι λαοί. Δέν το λέγω εγώ το είπε κάποτε ο μέγας

Ρενάν, εἰς ἓν συμπόσιον Ἑλλήνων εἰς τὸ Παρίσι. "Ὅς μὴ σας κάμουν λοιπόν ἐντύπωσιν, — οὔτε θυμὸν οὔτε λύπην, — οἱ ἀπαισιόδοξοι λόγοι, οἱ ὅποιοι ἐξέρχονται ἐνίοτε ἀπὸ στόματα ἑλληνικά. Κρατεῖτε τὸ μέτωπον ὑψηλά, μετὰ πλήρη τὴν συναίσθησιν, ὅτι εἰσθε ἄξιοι νάναπολητε, νά ἐπικαλῆσθε καὶ νὰ εορτάζετε τὴν ὁδὴν τῶν πατέρων σας. Ἀκριβῶς διότι γνωρίζετε καὶ ἀναγνωρίζετε τὸ μεγαλεῖόν των, τὴν ὑπεροχὴν των, τὴν ἀπαράμιλλον ἀνδρείαν των,

τὸν ἀπαραδειγματίστον πατριωτισμὸν των. Ἀκριβῶς, διότι τοὺς ἔχετε ὡς ὑπόδειγμα καὶ ὀρκίζεσθε ἐνδομύχως, εὐλικρινῆ ἔργον καὶ ἀψευδῆ, νὰ τοὺς μιμηθῆτε. Ὅταν σὰς δοθῆ ἡ περίστασις, καὶ νάναδειχθῆτε ὅσον καὶ ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα χρέους. Ὅσοι λέγουν ὅτι εἰμεθα ἀνάξιοι νά εορτάζωμεν τὴν 25 Μαρτίου, αὐτοὶ δὲν θά ἦσαν εἰς θέσιν νά το κάμουν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ἸΓ'.
 Ἐκεῖνα τὰ βάζα τοῦ μπαμπᾶ, πού τα εἶχαν σπάσῃ, — θυμᾶστε; — ἔμεναν βάρος στή συνείδησι τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Τοτοῦ. Διὰ νὰ τὰ βάλουν στὸν τόπο τους, ἐφύλαξαν ἓνα ὀλόκληρο χρόνο ὅλα τὰ λεπτά πού τους ἐδίδαν οἱ γονεῖς των κάθε Κυριακῆ, καθὼς καὶ τοὺς μπουναμάδες των.
 Ἐπιτέλους, σ' ἓνα μαγαζὶ πού τους ἐδειξεν ἡ Λιλίκα, βρῆκαν δύο βάζα ἐπάνω-κάτω ὅμοια μετὰ τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἀγόρασαν νὰ τα χαρίσουν τοῦ μπαμπᾶ.

Δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ὅλα τὰ λεπτά διαμίας· ἀλλὰ ὁ ἔμπορος, ἅμα τοῦ εἶπαν τὸνομά των, τοὺς ἔκαμε πίστωσιν διὰ τὸ ὑπόλοιπον.

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ πού τους βλέπετε, ὁ Τάκης πληρώνει τὴν τελευταία δόσι. Πάει πιά! ἐξώφλησαν τὸ χρέος των. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Τοτός σκάζει μετὰ τὴν χαρὰ, — κλάκ! κλάκ! — τὸ καμπούκι, πού ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐπιθυμοῦσε νάποκτήσῃ.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

13

Ἰγυεινὰ παραγγέλματα
 Ἐχω νὰ σας εἰπῶ πολλὰ περὶ Ἰγυεινῆς καὶ Προχειροῦ Ἰατρικῆς, ὥστε χρειάζεται καὶ ἓνας πρόλογος.
 Ἡ Ἰγυεινὴ εἶνε ἡ πρῶτον ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰατρικῆς. Ἦτο γνωστὴ πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους· ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Βάσις τῆς Ἰγυεινῆς εἶνε τὸ ὕδωρ, — τῆς θαλάσσης ἢ τῆς ξηρᾶς, — τὸ ὅποιον πάλιν εἶνε ἡ βάσις παντὸς λουτροῦ, τὸ

ὅποιον πάλιν εἶνε ἡ βάσις πάσης εὐεξίας. Νὰ ἐξυπνᾶτε πρῶτ', νὰ κοιμᾶσθε πρῶτ' καὶ τὰ νύκτα, — νὰ ζῆτε ἐν ὁμοιοίᾳ μετὰ τοὺς συγγενεῖς σας καὶ τοὺς φίλους σας, — νὰ μὴ φορῆτε πολὺ στενὰ ἢ πολὺ ἀκριβὰ φορέματα, — νὰ κάμνετε γυμναστικὴν καὶ σωμαστικὴν, (σὰς συνιστῶ προπάντων τὸ σπαθὶ . . . τοῦ ξεσπαθώματος), — νὰ στέλλετε τακτικὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σας τὴν Πρωτοχρονίαν, — νάνανεώνετε ἐνωρὶς τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὴν Διάπασιν, — ἰδοὺ τὰ αἰώνια παραγγέλματα, ἀνεὶ τῶν ὁποίων δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὑγεία τῆς προκοπῆς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀξιομνημονεύτου ἐκεῖνης ἐσπερίδος, ὁ Κάρολος ἐπήγγαγεν εἰς τὸν ἀγρόν, μετὰ τὸ λισγάρι εἰς τὸν ὄμιον, ὅταν ἤκουσε νὰ τον φωνάζουν : — Περιμένε με λοιπόν, ἔχω νὰ σου ὁμιλήσω.

Ἦτο ἡ Αἰμιλία, ἡ ὅποια ἠγωνίζετο νὰ τον φθάσῃ, τοῦλάχιστον πρὸ πέντε λεπτῶν.

— Τί γρήγορα πού περπατεῖς! ἐφώναξεν ἀσθμαίνουσα. Ἡ γιὰ νὰ παρκαλέσει νὰ πάγῃ κατὰ νὰ πῶ τῆς κυρίας Σάμβορν, καὶ ἐσυλλογίσθηκα ὅτι εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν μέρος τοῦ δρόμου μαζί. Λοιπόν, πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ ἐσπερίς τῆς Χαράς; Διεσκέδασες; Μετενόησες πού ἐπήγες;

Τρεῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Κάρολος ἠρέκισθη νάποκριθῇ ἀορίστως : — Ἐλπίζω ὅτι τοὺς ἔκαμα νὰ γελάσουν ἄρκετὰ, καὶ ἔτσι ἐπλήρωσα τὴν εἰσοδὸν μου.

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Χαράς δὲν σ' ἐπέισε λοιπόν ὅτι ἦσαν εὐπρόσδεκτος; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ὑψοῦσα τοὺς ὄμους.

— Ὅχι· αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Σάμβορν ἔχει πάντα μιὰ γλωσσο τῶσῃ γλυκεῖα, πού κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ ποτε νὰ βασισθῇ . . .

— Τί ἐννοεῖς με αὐτὸ;

— Τίποτε ἐννοῶ μόνον, ὅτι ἔχει τὴν ἰκανότητά νὰ λέγῃ ὠραῖα λόγια καὶ πρὸς ἀνθρώπους, πού δὲν τὴν νοιάζει γι' αὐτοὺς οὔτε τὸ σο!

Καὶ ὁ Κάρολος, μετὰ περὶ τῶν κινήμα, ἔθραυσεν ἓνα ἄχρον, τὸ ὅποιον ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Ἄν δὲν ἦσθε σεῖς, ὑπέλαβε, δὲν θά μ' ἐπροσκαλοῦσε ποτε.

— Ποιὸς σοῦ το εἶπεν; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία.

Ὁ Κάρολος ἤρχισεν νὰ γελά.

— Τὸ ὕφος σας θαρκοῦσε νὰ με φωνάξῃ, καὶ ἂν δὲν το ἤξευρα, ἀπεκρίθη ἡ φίλη σας μ' ἐπροσκάλεσε δι' ἀγάπην σας, καὶ ὄχι τόσο διὰ νὰ σας εὐχαριστήσῃ, ὅσον διότι δὲν εἶχε κανένα πρόχειρον διὰ τὸν ρόλον ἐκεῖνον. Ξεῦρετε ὅτι δὲν δίδω σημασίαν εἰς τοὺς τύπους ἐπήγα μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νομίζεις λοιπόν ὅτι σ' ἐδέχθη ἄσχημα;

— Ἀπεναντίας, μ' ἐδέχθη λαμπρὰ. Ὅποιος τὴν ἄκουε, θά ἐλεγεν ὅτι ἦμον ὁ βασιλεὺς τῆς συναναστροφῆς. Κομπλιμέντα καὶ κολακείες ὅσες θέλε-

τε. Ὁραῖα εἶνε καὶ ἡ εὐγένεια, ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ τὴν εὐλικρινεῖαν.

— Κάρολε! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· λησμονεῖς ὅτι εἶνε ἡ καλλιτέρα μου φίλη!

— Συγγνώμην, μίς Αἰμιλία, ὁ σκοπός μου δὲν ἦτο νὰ σας λυπήσω. Ἀλλὰ καὶ τί εἶπα; ὅτι ἔχει γλωσσο γλυκεῖα; Εἰμπορεῖ νὰ το πάρῃ καὶ γιὰ κομπλιμέντον.

Ἡ Αἰμιλία ἔκρινε καλὸν νάλλάξῃ τὸ θέμα τῆς συνομιλίας :

— Ἡ μίς Λαίχημπόντῃ ἐλεγε χθές ὅτι γεννήθηκες γιὰ νὰ γίνῃς δικηγόρος, ὑπέλαβε, καὶ ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι θά ἐγίνεσο δικηγόρος ἀπὸ τοὺς ὀλίγους. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης θά τὸνομάσῃς κολακείαν;

— Τὸ κάθε τί ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον πού τὸ λέγει κανεὶς, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

Ἦτο φιλέδοξος ὁ νεανίσκος αὐτός, ὁ καταγινόμενος σήμερον εἰς τὰς ταπεινότερας οἰκιακὰς ἐργασίας. Ἡ γνώμη τῆς μίς Λαίχημπόντῃ, ἡ ὅποια ἐθεωρεῖτο δικαίως ὡς ἐν τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων προσώπων τοῦ Κιμπασσέτου, ὅπου δηρῶντο τὸ ἀνώτερον Παρθεναγωγεῖον, δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ εἶνε ἀδιάφορος, καὶ τῶσῃ μᾶλλον, καθὼς συνεισφέρει μετὰ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Δάβενπορτ, ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένως τῷ εἶχε προεῖπῃ μέλλον λαμπρὸν.

— Αἰμιλία, ἀνέκραξε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, πῆτέ μου λοιπόν, διατί ἰμοιάζετε τόσο ὀλίγον μετὰ τὰ κορίτσια τοῦ Κιμπασσέτου; Καμμίᾳ ἀπὸ τὰς ἐδῶ δεσποινίδας δὲν θά καταδέχετο νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα, μετὰ ἀνθρώπων φέροντα εἰς τὸν ὄμιον τοῦ λισγάρι!

— Νομίζεις; πιθανόν... Ἀλλὰ κατὰ τί εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ αὐτὸ ἐμέ; Πρῶτον ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἄρκετα μεγάλη, δὲν εἶμαι σωστὴ δεσποινὶς, καθὼς λέγουν . . . Ἐπειτα, διατί νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου τέτοιαις ἀνοησίαις;

— Ναι, διατί; Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

— Ἰσως διότι ὑπῆρξα πλοῦσις καὶ πτωχὴ.

— Πῶς; πλοῦσις καὶ πτωχὴ συγχρόνως;

— Ὅχι δά, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου. Μετὰ λίγα λόγια, ἰδοὺ πῶς : ὅταν ἦμον πολὺ μικρὰ, οἱ γονεῖς μου εὐρέθησαν εἰς πολὺ στενόχωρον θέσιν, καὶ τότε ἤλθασμε νὰ κατοικήσωμεν μαζί μετὰ τὸν παπποῦν. Ὅταν ἐξαναπαυδρεύθη, ἐπήγαμεν εἰς τὴν Βοστώνην· ἐκεῖ δὲν εἶχαμεν ὑπηρέτριαν, καὶ ἐγὼ ἐβοηθοῦσα τὴν μητέρα μου νὰ περιποιῆται τὰ δέλεα μου καὶ νὰ κάμῃ τὸ νοικοκυριόν.

Ἐπειτα, ὅταν ἦμον ἐννέα χρόνων, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πέθανεν ἓνας θεὸς τῆς μαμᾶς καὶ τῆς ἀφῆσεν ἑκατὸν χι-

λιάδες δολλάρια. Τότε ἀγοράσαμεν ἓνα ὠραῖο σπίτι, εἶχαμεν ἓνα σωρ ὑπηρέτας, σέρραν, πιάνο με οὐρά, (ἀχ! τὸ καίμενο μου τὸ πιάνο! αὐτὸ λυποῦμαι ἀπ' ὅλα μας τὰ πλοῦτη . . .) ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἐβάσταξε πολὺν καιρὸν. Ὁ μπαμπᾶς ἔχασεν ὅλα του τὰ χρήματα εἰς μίαν ἐπιχείρησιν, ἡ ὅποια ἀπέτυχε, καὶ . . . τ' εἶχες, Γιάννη, τ' εἶχα πάντα! Ἐμείναμεν πάλιν πτωχοί.

Ὁ μπαμπᾶς ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τύχην ἄλλου. Τὸ θλιβερότερον εἶνε, ὅτι δὲν τὴν εὐρίσκει ποτε· ὅτι νὰ ἐπιχειρήσῃ, τοῦ ἀποτυγχάνει . . . Ὁ καίμενος ὁ πατέρας! . . . Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ λυποῦμαι καὶ νάπελπιζῶμαι; Ἄν δὲν ἔχῃ τύχην σήμερον, θά ἔχῃ ἀργότερα. Ἐπειτα, μήπως εἶνε κανεὶς εὐτυχέστε-

ρος ὅταν εἶνε πλοῦσις, παρὰ ὅταν εἶνε πτωχός; Ἄν δὲν ἐχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, σὲ βεβαίῳ δὲν θά μ' ἐμελε καθόλου.

Κ' εὐθὺς μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν αὐτὴν σκέψιν, ἡ Αἰμιλία ἐσπέυσε νάλλάξῃ καὶ πάλιν τὸ θέμα.

— Πέ μου λοιπόν, ἠρώτησεν, ἂν διεσκέδασες χθές ναι, ἢ ὄχι;

— Διεσκέδασα ἀπὸ τὸ εἶναι ἄπεκρίθη ὁ Κάρολος μετ' ἐμφάσεως ὀρίστε, εἰσθε τώρα εὐχαριστημένη;

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Καὶ ποῖα σὰς ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰς δεσποινίδας;

— Ἐκεῖνη πού τὴν ἐφωνάξατε Ἐένην· ἦτο τελείως κομικὴ.

— Ἐπειτα;

— Ἄς εἶνε, ξεύρετε τί φρονῶ περὶ τῆς δεσποινίδος μετὰ τὸ ὀριζόντιον πηγούνι.

— Ἄ, ναι, γιὰ τὴν Δόρα Τόπλιφ θέλεις νὰ πῆς; Ἀλήθεια, αὐτὴ στέκεται πάντα τόσο κορδαμένη καὶ ἀλύγιστη, ὥστε τὸ πηγούνι τῆς εἶνε ἐντελὸς εἰς τὸν ἄερα. Ἀλλὰ ποῖος ξεύρει ἂν δὲν τὸ κάμῃ ἐπιτήδες; ἂν δὲν το νομίζῃ ἀριστοκρατικόν;

— Μοῦ ἐφάνη ὅμως ὀλιγώτερον ἀκατάδεκτη ἀπ' ὅτι ἐπερίμενα, ἔπειτα

ἀπὸ ὅσα ἤξευρα περὶ τοῦ χαρακτήρος τῆς, ὑπέλαβεν ὁ Κάρολος.

— Ναι, εἶνε κάμποσος καιρὸς πού μετεβλήθη, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Εἶνε πραγματικῶς ἀπίστευτον μέχρι ποίου βαθμοῦ ἠλλάξε συμπεριφορὰν πρὸς τὴν Ἐένην, καὶ αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν περίφημην σκηνὴν πού σου διηγήθηκα. Ἀλλὰ πέ μου, Κάρολε, εὐλικρινῶς ποῖαν ἀπὸ τὰς φίλας μου προτιμᾶς;

— Ἐκεῖνην τὴν εὐμορφὴν μελαχροίνην μετὰ τὰ μαῦρα μάτια, πού ἔχει ὕψος τόσο εὐγενές . . .

— Τὴν Βιργινίαν Κούρτις;

— Ναι, νομίζω ὅτι ὀνομάζεται Βιργινία· ἐφοροῦσε οὐρανὸν φόρεμα μετὰ ἀσπρὰς δαντέλλας.

Ἡ ΨΥΧΟΜΑΝΑ
 Βίβλον διὰ τὸν 79ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος [18α τὴν Πρακτικῶν εἰς τὴν σελίδα 107]

— Ἄ, ἡ Βιργινία! Ἀλήθεια, ἔχει πολλὰ προτερήματα καὶ εἶνε πολὺ γαριτωμένη. Δὲν ἀπορῶ πού σου ἄρσεν. Ἐντούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Χαράν· αὐτὸ πλέον εἰμπορεῖ νὰ το ἐννοήσῃς καὶ μόνος σου.

— Ὅριστε λοιπόν πού σας δυσηρέστησα καὶ πάλιν! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἐκπληττόμενος καθ' ἑαυτὸν διὰ τὴν προτίμησιν τῆς Αἰμιλίας πρὸς μίαν νεανίδα, ἡ ὅποια τῷ ἐφάνη πολὺ ἐλαφρὰ καὶ πολὺ ἀσημαντος, μετ' ὄλην τὴν

δαίων Ἀρθροποιῶν, Μυστηριώδη Φύσιν, Κορινθιακὸν Κῆμα, Ἄσπρον τῆς Ἐρήμου καὶ Κνωροφθαλμὸν Κόρην — ἡ Παλλὰς μετὰ τὸ Ἄνθος τῆς Ἑλλάδος, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Τοιγγαρέλαν, Σπίθραν-Τίταν καὶ Πικραμένην Καρδοῦλαν — ὁ Ρόδος Ἰσπότης μετὰ τὸν Χωλὸν Διάβολον, Ἰσθμὸν τοῦ Παναμά, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Ἐπιμεράδα καὶ Ἀρτιγόνην — τὸ Κεράνιον τῆς Ἐρήμου μετὰ τὴν Τζιριτζάντζουσαν, Ἀθῶνα Καρδιαν, Ἀρῶνα Γκαζέ, Δουμισσαν τῶν Σαλώνων καὶ Δρόσον τῆς Ἐρήμου — τὸ Κελαρόζον Ρωσίων μετὰ τὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἰτέαν, Κόκκινον Γαρόφαλον, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ἄνθος τοῦ Μαΐου — ἡ Ἐντυχὴ Θρητῆ μετὰ τὴν Διονυσιάδα Πηγῆν, Ἀῤῥαν τοῦ Πηλίου, Κόκκινον Γαρόφαλλον, Ζαυλεϊκιαν καὶ Ζαυλεϊκὴν — ἡ Κλεῖς τοῦ Πόντου μετὰ τὸν Μιθριδάτην, Σεντενεμένον Σινωπία, Σεντενεμένην Σινωπίδα καὶ Κόρην τῆς Σινωπίας.

Τῶν καθυστεροτέρων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσει περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἀνδρῶν ἀναπαύσασθαι πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἑναγλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀγγελιστοῦ Λαρόν (ὑπάρχον ἀνδρῶσι πού σοι νὰ φάγουν καὶ δ,τι νὰ φάγουν, πάντα εἶνε ἰσχυροὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ Ἄναβιας καὶ δυστυχῶς δὲν ἐφεύρεν ἀκόμη συνταγὴν διὰ τὸ πάχος) Γεωργίου Παλόζου (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀταβύριον Ρόδου (προσεύχου λοιπὸν ἀπὸ δὲν χάνεται ποτὲ ἡ προσευχὴ ἄλλως τε διὰ τὴν βραβευθῆ κατὰ εἰς Διαγωνισμὸν, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε ὠραῖον, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν ὑποβληθέντων ὥστε, βλέπει, ἔχει νὰ κάμη καὶ ἡ Τύχη ἡ... ὁ Θεός.) Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον (εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ ἀπήνησα τὰ παράπονά σου ἦσαν βιαστικά, δὲν σε εἶπα, ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν;) Ἰσπότην τοῦ Μεσαίονος (καὶ σὺ ἐσπευσες πολὺ νάνυση ἡσυχίας) Ἀρκαδικὸν Ἥλιον (ὁ μεθ' οὗ ζητεῖς ἀλληλογραφίαν, εἶνε... κορίτσι) Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα (ὅταν εἶνε καιρὸς θά το μάθης βαθύτατα μ' ἐλπίσεν ὁ θάνατος τῆς καλῆς μου φίλης) Ναυοικῶν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) Πλοῖον τοῦ Δουναβέως ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Παλλίδα (φίλησέ μου καὶ τὸν Γιαννάκη) Ρόδου Ἰσπότην (τὸ ἐλπίζω κ' ἐνῶ ἄλλως τε εἶνε περὶ τὸν νὰ σοὺ ὑπενθυσῶ τὴν παροικίαν) Γ. Στυλοῦδον (ἔχει καλῶς) Ν. Κατερινόπουλον, Σιδόνην τῶν Ἀθηνῶν (βεβαίωτατα, ἀλλὰ... νὰ μου γράψης!) Χωλὸν Διάβολον (κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ δι' αὐτὰ πού μου γράφεις) Κεράνιον τῆς Ἐρήμου (μ' εὐχαριστοῦν πολὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου καὶ γράφω μου ὅσον συχνά θέλεις ἐν ἐκ τῶν Π. Πνευματικῶν θὰ δημοσιεύῃ) Κελαρόζον Ρωσίων, Μουσικήτην Ἀπόλλωνα, Ἐντυχὴ Θρητῆ (νὰ μου φίλησῃς τὴν Ἐλισσὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ νὰ τῆς εἰπῆς ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμη καὶ ἄλλον συνδρομητὴν διὰ τὴν μου γράψῃ) Κλεῖδα τοῦ Πόντου (ὁ κ. Γ. Κ. δὲν παρουσιάθη νὰ πληρώσῃ) Φιλοπάτριδα Ἰάδα ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραϊότητα καὶ τὸσον καθαρογραμμένην ἐπιστολήν, λυποῦμαι πού δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὅλην, ἢ τουλάχιστον ὅσα γράφεις περὶ Λοξία) Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν (ἔστειλα ἐκ νέου) Θ. Μαργηροῦδον (ἔστειλα) Δελαυδλ (εἶδες ὅτι δὲν ἐδημοσιεύσα τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς σου) Διονυσιάδα Πηγῆν (ὁ Ἄναβιας σ' εὐχαρισεῖ διὰ τὴν συμβουλήν, χαίρει πού εἶνε τὸσον ἐνθουσιασμένη ἡ νέα μου φίλη) Κλεοβούλον τὸν Λίνδιον (διαστὴν δὲν μου ἔστειλες ἀκόμη τὴν φωτογραφίαν σου;) Ἑλλάδα τῶν Δουραχῶν (ἔστειλα) Λευκὴν Μαργαρίταν (ἔστειλα) Φλοῖσθον τῶν Σπετσῶν (ἔλαβα τὴν μεταφρασίν, ἀλλὰ

νὰ συμβουλευθῆς τὸν ὀδηγὸν διὰ νὰ ἴδῃς τί καὶ τί δικαιούνται οἱ συνδρομηταὶ νὰ σοὺ στέλλουν πρὸς δημοσιεύσιν) Γλυκεῖαν Ἀσπὴν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ εἰπῶ ὅτι ἐφεύρησας, ἀπ' οὐ μόνον ἡ ἀσθένεια σὲ ἡμποῦσε νὰ κρατήσῃς τὸν λόγον σου, ἔγινες τώρα ἐντελῶς καλὰ;) Ἄνθος Ρωδῆς, Νιαράρον (τὸ εἶπα, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τοὺς δύο) Βεατρίκη (ἀπὸ εἶχες τόσον σπουδαίας ἐργασίας, δὲν πειράζει, ἐς ἄλλοτε) Νύμφην τοῦ Σηκουάνα ([ΕΕ] ἀλήθεια, πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἀπειρημίσεις σήμερον μετὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, ἢ ὅποια κατενοήσασαι καὶ τὸν Ἄναβιαν τώρα... πόσοι μῆνες θὰ περάσουν διὰ νὰ μου ξαναγράψῃς;) Ὀβελίσκον τοῦ Δουράκου (εἶδες βέβαια ὅτι σοὺ τὸ ἐνέκριναν) Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, Ἀῤῥαν τῆς Κεραύρας (ἢ ὅποια διαμαρτύρεται, ὅτι ποτὲ δὲν ἔστειλεν ἐπιστολήν χωρὶς τόνους, τάκου, Παταχὸν Παρόν;) Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ (ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ ἡ μαμμά;) Ἀριστον Ποδηλάτην Ἰστέλλε μου τὴν ἐπιστολήν νὰ τὴν διαβιβάσω) Ἐπιμεράδα (ἡ δευτέρα σελὶς τῆς ἐπιστολῆς σου διαφεύδει τὴν πρώτην, διότι νὰ ποὺ σοὺ κατέβη ἡ ἰδέα... τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος!) Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης (μ' ἔδη τὴν τεμπελιά, βλεπῶ, ἐγέμισας πάλι διὰ σελίδες...) Κανιστ. Γ. Μανσόλα (ἔστειλα ἐκ νέου) Δημήτριον τὸν Φαληρέα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου, ὁλοκληρῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοστίξας δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰ τὸ ὅποσον δέον νὰ γράφασαι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

177. Αεξίγραφος. Μ' ἀπὸ σᾶς θεατῶν ὅτι κλάω. Ναι... δὲν εἶν' ἀνάγκη ἄλλου, λῦται. Ρεὶ νὰ πειθῆτε δι' αὐτὸ πού λέω. Ὅτ' εἶμαι ἀρχαία πόλις, μ' ἐνοεῖτε; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χαλκιδικῆς Νυκτός.

178. Στοιχειώγραφος. Ἄπ' τὸ τέλος ἂν ἀλλάξῃς μίαν νήσου τ' ὀμιλῶν, ἢ ἄλλο τι, ὅπως εἶναι ἐν τῷ φρερόν. Ἐστὴν ὑπὸ τὸν Λουδοῦ τῆς Καρδίας.

179. Αἵνιγμα. Ἄν σᾶς πῶ τὸ τί σημαῖναι, Δίχως ἄλλο σᾶς κουραίνω. Πρῶτο-πρῶτα, φίλοι λῦται, Στὰ οὐράνια θὰ μ' εὐρήξε. Κ' εἰς τῆς θάλασσης τὸ βῆθος. Εἶμαι κατὰ τὴν σάν ἄνθος. Καὶ μὲ κόκκινον τὸ χρώμα, Καὶ πούλακι εἶμαι ἀκόμα, Καὶ φυτὸ ἀνοητοῦμένο. Καὶ πετράει τιμημένο Κ' ἐνός εἶδους εἶμαι χῶμα. Ἠλὴν καὶ γεατρικὸν γὰ τ' ὄμμα. Κ' ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ, νὰ ζῆτε, Τὸ τί εἶμαι θὰ μου πῆτε; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαυλεϊκῆς.

180. Δημιώδες Αἵνιγμα. Μία βαρκοῦλα φορτωμένη Στὴ σπηλιὰ πάει νάραι. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊσμοῦ.

181. Περὶ ἀλληλόγραφου, Νάντικατασταθοῦ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζου ἑννεα λέξεις, τέσσαρες ὀριζοντίως καὶ πέντε καθεύτως. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰδανικῆς Τηλυκτίου.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.

182-183. Συμπληρώσεις Φράσεων. 1. — ἦδον — ὑστερον —. 2. — ἄνδρα — πόλις — σώζει. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζωολογίου.

184-189. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆς ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τῶσας λέξεις: Πόνος, τόνος, ὄτος, Αἴας, Ἄδερ, βδάς, Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλοῖου τοῦ Δουναβέως.

190. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποελοῦν πηγῶν, τὰ δὲ δεύτερα θεάν: 1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὅρος τῆς Μακεδονίας. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Ἰχθυὸς. 5, Νῆσος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηδίου τοῦ Βορηνίου.

191. Φωνηεντόλιπον. χρς - πν - δε - τχ. Ἐστὴν ὑπὸ Ἐντυχῆς Σολομοῦ.

192. Ἰνδικὸς Γρίφος. Δ5 (οὐσιαστικόν) — χ7 (οὐσιαστικόν) — ε1 (πρόθεσις) — λ4 (οὐσιαστικόν) — γ9 (ρήμα). Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στανισλαῦ τοῦ Ἀνίμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ σφύλου 5. 49. Ροδανός (Ρῶ, Δανός.) — 50. Οἶνος-Οἶνος. — 51. Κέρκλος-φάκλος. — 52. Μιλάνος-Μιλάνον.

53. Σ I Λ 54. ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ I Σ Α Δ ΔΗΜΙΟΣ I Σ Α Φ Μ ΔΔΟΣ I Ρ Ε Θ Υ Π Ν Η ΤΟΝ I Ρ Ρ Φ 55. Ἄνθρ ἔθουλος O I O ἦδοναῖς θηρεύεται. N A Σ — 86-81. Τῆ ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν ΔΕ: δόξα, δοῦξ, ἀδέλιος, δράξ, ἐξοδον, δεξιά. — 65. ΠΑΝΟΠΗ-Ο-ΣΙΡΙΣ (ΠΟσειδῶν, ἌΣτηρ, Νίκηφόρος, ὈΡθρος, Πίνδαρος, ἩΣαίας.) — 63. Οὐκ' ἔστι σοφίας τιμιώτερον. — 64. Τὸ ἔαρ εἶνε ἡ ὠραιότερα ὦρα τοῦ ἔτους. — 65. Ὁ Ἰπποκράτης ἦτο περίφημος ἰατρός.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξανηλθῇ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐλάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
 Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 12 Ἀπριλίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 15

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ
 [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)
 — Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος ἐρυθρίων με περιπαίζετε.
 — Ἔτσι σοὺ φαίνεται; Ἐγὼ λέγω πάντοτε ὅ,τι φρονῶ αὐτὸ ἔπρ:πε νὰ το ζεύρης.
 — Εἴθε λοιπὸν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μαθητὴν σας;... Αὐτὸ μὲ κάμνει εὐτυχῆ. Ἐφανήκατε πρὸς ἐμὲ ὡς ἡ καλλιτέρα ἀδελφῆ, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ, εἶπε μετὰ ζέσεως. Ἐβύρτετε ὅτι πρὶν ἀπὸ σας, κανεὶς στὸ χωριὸ δὲν κατεδέχθη νὰ μοὺ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον; Ἄν ποτε κατορθώσω νὰ γίνω κάτι, εἰμπορεῖτε νὰ λέγετε ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς σας.
 — Μὲ κολακεύεις πολὺ, ἀπκριθῆ ἡ Αἰμιλία, ἐκπληκτος ὀλίγον διὰ τὴν ἐκρηξίν αὐτὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.
 — Ὅχι, ὅχι, λέγω μόνον τὴν ἀλήθειαν. Ἦμουν πάρα πολὺ ἀπογοητευμένος ὅταν ἤλθατε εἰς τὸ Κιρμπασέτον, ἔβλεπα, ὅτι οἱ ἀγῶνες μου δὲν κατέληγον εἰς τίποτε, καὶ ἤμουν σχεδὸν ἀπορρησμένος νὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα καὶ νὰ γίνω μοῦτσος σὲ κανένα καράβι ἢ νὰ καταταθῶ εἰς τὸ πρῶτον στρατεύμα πού θὰ μ' ἐδέχτο. Ἡ ἐπεμβάσις σας μετέβαλε τὰ πάντα, γὰρ εἰς αὐτὴν, ἀνέκτησα τὴν αὐτοπεποιθησίν καὶ ἐπίστευσα εἰς τὸ μέλλον. Ναι, μὲς Αἰμιλία, σῆς δὲν τὸ ἤξευρατε, ὅταν μὲ τὴν ἐλπίσιν μου ἐτίνατε τὴν χεῖρα, ἀλλὰ, χωρὶς τὴν βοήθειάν σας, νομιζῶ ὅτι θὰ ἤμουν τελείως κατεστραχημένος. Τελοσπάντων, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἤμπρῆω νὰ κερδίσω τὸν χαμένον καιρὸν, καὶ μίαν ἡμέραν ὅσον δύο-κόλον καὶ ἂν εἶνε... Ἄλλὰ φθάει. Ἐδῶ ὁ δρόμος μου χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἰδικὸν σας. Καλὴν διασκέδασι, μὲς Αἰμιλία!

«Καλημέρα τὴν ἀφεντιὰ σας! Ἐμπρός! χάαα!» (Σελ. 114, στήλ. α'.)

νὰ κλαίῃ τότε πιά δὲν θὰ ἤξευρα τί νὰ τοῦ πῶ!... Ἄλλα τί λέγω! αὐτὸς νὰ κλάψῃ, πού ἀπὸ μικρὸς ἀγωνίζεται τόσον γενναῖα κατὰ τῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς; Ὅχι, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κλάψῃ! Ἐῦρε τὴν Χαράν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, συνομιλοῦσαν μετὰ μίαν γραιὴν χωρικήν, ἢ ὅποια ἦτο τόσον ἀστεῖα ἐνδεθυμένη ὅσον καὶ αἱ τρεῖς μάρτυρες τῆς χθεσινῆς κωμωδίας. Θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως παλαιὰ φίλη τῆς οἰκογενείας Σάμβορον, διότι ἰδοὺ τί ἤκουσεν ἡ Αἰμιλία, ὅταν ἐπλησίασε:
 — Χαίρετε, ἀγαπητῆ μου κυρία! ἡ γαγιά θὰ λυπηθῆ πολὺ πολὺ ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ἤλθατε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε... Εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἰδῇ! Κρίμα!... Πρέπει νὰ ξανάλθετε γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε!
 «Μόνον αὐτὴ εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐμιλῇ μετὰ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἀνθρώπου, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐγὼ δὲν θὰ εὕρισκα νὰ πῶ οὔτε λέξιν, ἐσυλλογίσθη ἡ Αἰμιλία. Καὶ τί εὐμορφὴ πού εἶνε σήμερα!»
 Κ' ἐκύτταξε μετὰ θαυμασμὸν, ἐντελῶς ἀπηλλαγμένον φθόνου, τὸς ῥοδίνας παρειὰς τῆς φίλης τῆς, τόσον εὐχρόους καὶ δροσεράς, ὥστε ἀκουσίως τὰς παρωμοιάζε κανεὶς μετὰ τὰ μαρτιάτικα ἄνθη τῆς ῥοδακινιάς, ἐνῶ τίποτε δὲν ὑπῆρχε κτανότερον ἀπὸ τὰς ὀφθαλμοὺς τῆς, γλυκύτερον ἀπὸ τὸ μειδιαμὰ τῆς, λαμπρότερον ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς τὰ τεφροξανθα. Ὅσον πο-
 λυάρθμη καὶ ἂν ἦσαν